

Esu labai STIPRI!

Taip ne kartą per pokalbį ištarė verslininkė *Dangira Barba*, sėkmingai įsiliejusi į Lugano, Pictų Šveicarijos miesto, elitą, sukūrusi ten inovacijų centrą „Copertina“, dalyvaujanti labdaros iniciatyvose, verslo ir meno projektuose. O kadaise sūnaus susilaukusią septyniolikmetę šiaulietę kai kas turbūt paskubėjo *nurašyti* kaip „susigadinusią gyvenimą“...

Dovilė Štuikienė

Dangira į Lietuvą parskrenda vis dažniau, nes neseniai Vilniuje, gavusi išskirtines franšizės teises Baltijos šalyse, atidarė garsaus italų kavos prekės ženklo „IQ Italian Quality“ parduotuvę. Atrodo, užsispyrusios siekti toliau ir daugiau švie-siaplaukės gyvenime viskas eina kaip per sviestą, tačiau taip tikrai nėra. „Privalai būti labai stipri. Labai“, – vis kartoja ji.

Atsimenate dieną, kai išvykote iš Lietuvos?

Tai buvo 2001-ųjų sausio 24-ąją. Tais pačiais metais ir ištekėjau. Anksčiau vis kartodavau, kad niekada iš čia neišvažiuosiu, – Lietuva man buvo viskas. Bet aplinkybės susiklostė taip, kad išvažiavau, ir nenusivyliau.

Tačiau gyvenimas iki išvykimo nebuvo nykus?

Žinoma, ne. Mokiausi tuometiniame Šiaulių pedagoginia-

me institute ir auginau sūnų. Tapau jauna mama: pagimdžiau dvyliktoje klasėje – vos septyniolikos.

Tai turėjo būti nemenkas išbandymas.

Aš tvirtai nutariau: gimdysiu – nesvarbu, kas ką mano ar kas ką sako. O pagimdžiau per matematikos egzaminą... Iš ryto turėjau eiti į mokyklą, bet išvakarėse ginekologas pasakė, kad jokių egzaminų – gimdysi, nes jis turi važiuoti atostogauti. Taigi egzaminą laikiau viena, išėjusi iš liginės. Kaip ir kitus egzaminus. Skaudžiausias momentas turbūt buvo abiturientų išleistuvės: stovėjau su savo lėliuku prie lango ir žiūrėjau į laimingus, švytinčius bendraamžius, lekiančius švęsti mokyklos baigimo. Ašaros tekėjo per skruostus... Atrodė, tarsi būčiau iškritusi iš gyvenimo. Bet greitai suėmiau save į rankas – jaučiau didelę tėvų paramą, o ir pati buvau labai veikli: niekas, jokios aplinkybės negalėjo manęs sustabdyti! Ėmiau pavyzdį iš mamos, kuri dažnai kartodavo, kad kaip besijaustum, kaip tau bebūtų sunku, tegul aplinkiniai to nepastebi. Studijuodama supra- ▶

FOTOGRAFĖ GRETA SKARAITIENĖ, VIZAŽISTĖ JULIJA ESTKO

8329

tau, kad pedagogė nebūsiu. Nors mokslus ir baigiau, sugalvojau, kad galėčiau pirkti butus, juos rengti ir parduoti. Tuomet tai buvo naujovė – ypač Šiauliuose. Pamėginau, sekėsi, tada tą patį ėmiau daryti Vilniuje. Mane be galo traukė interjero dizainas, galėjau valandų valandas leisti interjero detalių parduotuvėse. Butus rengėme kartu su drauge architektė – suvienijome jėgas. Dar vienas dalykas, kuris mane pakerėjo, buvo italų kalba: pažadėjau sau, kad ją būtinai išmoksiu. Taigi, išvažiavau į Italiją...

Ten ir įvyko lemtinga pažintis?

Taip, ten atsitiktinai susipažinau su žinomu Šveicarijos verslininku. Jis kaip tik pradėjo verslą Lietuvoje, kurį laiką jam padėjau. Ilgai buvome verslo partneriai, draugai, tik vėliau tapome mylimaisiais. Ir tada ryžausi persikraustyti į Šveicariją, ištekėjau, atsivežiau antrą klasę baigusį sūnų Luką. Italų kalba man labai pravertė, nes Lugane visi kalba itališkai.

Pradžią turbūt nebuvo lengva?

Pirmi dveji metai buvo liūdni. Turėjau viską pradėti nuo nulio, bet buvo vienas „bet“ – į Lugano verslo elitą mane atvedė vyras, jo parama ir pagarba niekam nekėlė minčių apie atvykėlę iš Rytų Europos, trokštančią turtingo gyvenimo. Tokiu atveju viskas priklauso nuo vyro: esi vertinama pagal tai, kaip jis vertina tave, kaip tave pristato visuomenei. Tuo atžvilgiu man pasisekė. Dabar kartu jau negyvename, bet likome labai geri draugai.

Visgi turbūt labai daug kas priklausė ir nuo jūsų?

Be abejo. Teko tobulai išmokti italų kalbą ir pasitelkti visus gebėjimus, kad galėčiau tapti sava toje gana uždaroje šveicarų visuomenėje. Dabar galiu pasakyti, kad didžiuojuosi savimi, nes viską pasiekiau savo jėgomis.

Retai girdžiu iš moterų frazę „didžiuojuosi savimi“ – kartais net daug pasiekusios kukliai nutyli savo laimėjimus.

Turbūt nuo pat paauglystės nebijojau iššūkių ir pasitikėjau savimi, todėl buvau visiškai įsitikinusi, kad greitai ten integruosiuosi. Ėmiau bendradarbiauti (ir tęsiu iki šiol) su humanitarinėmis asociacijomis, organizuojame labdaros vakarus, prisidedu prie įvairių labdarinių iniciatyvų. O vienas prasidėjo nuo to, kad susipažinau su viena tailandiete, kuri organizuodavo paramą savo šalies vaikams.

Svetima, turinti savų tradicijų, papročių ir įpročių visuomenė turbūt ne visada lengvai įsileidžia naujus žmones. Jautėtės įdėmiai stebima? Teko žaisti pagal jos taisykles?

Taip, reikėjo būti labai diplomatiškai, santūriai ir visada elegantiškai. Tu nuolat esi vertinamas – ne tik ką veiki, ką kalbi, bet ir kaip atrodai. Toje visuomenėje irgi egzistuoja savotiški kodai, vėliau juos perpranti. Tarkim, prieš kelias dienas buvo žinomiausių srities verslininkų vakarienė, ir tai, kur tu jos metu būni pasodintas, rodo tavo reikšmingumą toje sferoje: kairėje ar dešinėje, prie žinomų žmonių ar ne labai... Sėdėjau prie Lugano vicemerės staliuko su keliomis garbingiausiomis verslininkėmis. Kiekvienais metais prieš Kalėdas dalyvauju Monte Karlo labdaros pokylyje, kuriame lankosi Monako princas Albertas.

Gražus gyvenimas...

Tačiau reikalaujantis daug darbo, pastangų ir stiprybės. Aš nesu nei karalienė, nei princesė. Tik turiu gerai atrodyti pokylyuose.

Toks gyvenimas reikalauja daug disciplinos.

Ryte keliuosi šiek tiek po šeštos, o grįžtu, tiksliau, parbėgu, vakarop. Tada į dušą ir vėl išbėgu – susitikimai su klientais, vakarienės. Taigi mano darbo diena baigiasi prieš vidurnaktį. Sūnus, kuriam jau dvidešimt treji, gyvena atskirai Ciuriche, laisvai kalba penkiomis kalbomis, yra investicijų ekspertas. Stengiausi, kad nepamirštų lietuvių kalbos, todėl paskutinius dvejus metus iš licėjaus jį išsiunčiau vidurinio mokslo baigti Lietuvoje. Daug dirbu, nes turiu dviejų aukštų parduotuvę, kuri tapo savotišku inovacijų centru. Siūlome įvairių paslaugų: interjero detalių, gėlių (jų iš mūsų perka prestižiniai butikai savo interjerų puošybai), yra grožio salonas klientams – jį steigdama galvojau ne apie pelną, o apie malonumą atėjusioms pas mane moterims: jos gali apsipirkti, pasigražinti, joms galime vėliau užsakyti staliuką restorane, su kuriuo bendradarbiaujame, taigi iš esmės randasi savotiškas moterų klubas. Tačiau svarbiausi mūsų projektai – interjero

dizaino paslaugos. Šveicarijoje kūriau verslą su ta pačia drauge iš Lietuvos, architektė, tik ji ištekėjo ir išvažiavo gyventi į Italiją, taigi likau viena. Bet radau puikią ypač gabių architektų komandą. Pati irgi tobulėjau – baigiau įvairius kursus. Man iki šiol labai įdomu rengti namus: dažniausiai vos įėjusi ir išvydusi plikas sienas jau žinau, kokią aplinką norėčiau matyti. Bet tas „matymas“ ateina po daugybės sunkaus darbo metų... Neseniai pasirašiau *kontraktą* su vienos turtingiausių pasaulio šeimų atstovu – galėjo pasisamdyti bet ką, tačiau kreipėsi į mane. Kursime

Tu nuolat esi vertinamas – ne tik ką veiki, ką kalbi, bet ir kaip atrodai. Šveicarų visuomenėje irgi egzistuoja savotiški kodai, vėliau juos perpranti.

namo Italijoje, kurį projektavo žymus šveicarų architektas, interjera.

Kartais jums nebūna baisu?

Būna. Bet tada šypsaisi ir sakau ne „galbūt“ ar „pažiūrėsim“, o „gerai, bus!“

Daug laiko reikia viskam įgyvendinti?

Penkių šešių mėnesių. Viską įrengiame asmeniškai – kai įteikiame raktus ir žmogus atveria duris, mato namą, tinkamą gyventi: su visomis smulkmenomis, užuolaidomis, indais, patalyne su inicialais, sutvarkytomis spintomis, sukabintais pakabais. Stengiuosi laikytis grafiko, todėl dažnai kyla įtampa, kai klientai nuolat apsigalvoja ką nors pakeisti, tačiau spėjame. Per tą laiką įgavau žinomų baldų ir tekstilės gamintojų pasitikėjimą, taigi dirbu su jais tiesiogiai. Kad tavimi patikėtų, reikia laiko, gerų darbų ir gerų rekomendacijų, o paskui viskas klostosi lengviau.

O koks pats džiaugsmingiausias momentas?

Kai matau klientų reakciją: tai būna ta diena, kai jie įeina į įrengtus savo namus...

Visada turite būti stipri moteris. O kada pabūti silpnai?

Nėra kada. Mano laisvalaikis – sekmadienį. Einu žaisti arba golfo, arba lauko teniso. O ten – irgi naujos įdomios pažintys. Viskas labai susipynę. Neseniai pajutau, kad žmonės savo namuose nori matyti vis daugiau vertingų meno kūrinių, todėl pradėjau bendradarbiauti su vienu žinomiausių Šveicarijoje meno kolekcininkų – atsitiktinė pažintis

peraugo į bendrus projektus. Lugane turime galeriją „Cortesi Gallery“, o gegužę Londone, prabangiame Meifero kvartale, atidarėme dar vieną moderniojo meno galeriją, kurioje eksponuojami „Zero“ grupės menininkų darbai.

Jūsų gyvenime viskas labai tvarkingai surikiuota. Esate pedantė?

Esu itin tvarkinga: namie pastebiu net, tarkim, kad telefonas ant stalo guli šiek tiek kitu kampu – vadinasi, jį kažkas lietė. Štai grįžau iš Londono į namus, kuriuose tris dienas gyveno sūnus: mano ideali tvarka, savaime aišku, buvo suardyta...

Ar jums egzistuoja „laikas sau“?

Taip, bet tada tikrai nežiūriu televizoriaus. Kartą per savaitę sportuoju su asmeniniu treneriu – esu stipri ir fiziškai, nes, kaip sakiau, to reikia norint išsilaikyti *ant bangos*. Veiklos dabartiniame gyvenimo etape tikrai turiu be galo daug – šiuo metu nebūtų laiko šeimai.

Sąmoningai siekėte tapti reikšminga ar tiesiog pavyko dirbant mėgstamą darbą?

Siekiu. Jei jau išvažiavau iš Lietuvos, norėjau įrodyti, kad galiu prasimušti ir kitur.

Ilgesys nekankino?

Iškart įrengėme svečių kambarį ir jis retai būdavo tuščias: tai mama, tai draugų atvažiuodavo. Pačioje pradžioje pasakiau vyrui: žinok, kad vedei mane, bet kartu gavai mano draugus ir artimuosius... ♦